

พระธรรมดาเนียล - บทที่สี่สิบห้า

การแปรเปลี่ยนเชิงสัญลักษณ์: การคลี่คลายความสับสนของ “เครื่องบูชาประจำวัน”
ในพระธรรมดาเนียล

Jeff Pippenger

2024-01-09

“เครื่องบูชาประจำวัน” ในพระธรรมดาเนียลนั้น วิลเลียม มิลเลอร์ได้ตระหนักว่าเป็นสัญลักษณ์ของโรมนอภศาสนาหรือลัทธิอภศาสนา แต่ในยุคสุดท้าย สิ่งนี้เป็นสัญลักษณ์ของการปฏิเสธความจริงพื้นฐานของวิลเลียม มิลเลอร์ สิ่งนี้เป็นตัวแทนของจุดจบแห่งการกบฏซึ่งเริ่มขึ้นในปี 1863 ด้วยการปฏิเสธความเข้าใจของมิลเลอร์เกี่ยวกับ “เจ็ดเวลา” ของโมเสสในเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก เมื่อแอดเวนติสม์ปฏิเสธการระบุที่ถูกต้องว่า “เครื่องบูชาประจำวัน” คือ ลัทธิอภศาสนา พวกเขาเปลี่ยนแปลงสัญลักษณ์ของซาตานให้กลายเป็นสัญลักษณ์ของพระคริสต์ อิสยาห์ระบุว่างานนี้คือการกลับสิ่งทั้งปวงให้ตาลปัตร การปฏิเสธ “เครื่องบูชาประจำวัน” ได้ถูกสถาปนาขึ้นในทศวรรษ 1930 (คนรุ่นที่สามของแอดเวนติสม์) แต่ได้เป็นประเด็นถกเถียงมาตั้งแต่ปี 1901 (คนรุ่นที่สองของแอดเวนติสม์) ดังเช่นอิสราเอลในสมัยโบราณ การปฏิเสธความจริงอย่างค่อยเป็นค่อยไปได้นำไปสู่การยอมรับความผิดพลาดที่มีองค์ประกอบของบาปที่ไม่อาจได้รับการกักขังอยู่ในนั้น

บาปที่ไม่อาจให้อภัยได้สำหรับพวกยิวที่ชอบจับผิด ได้รับการสำแดงไว้เมื่อพวกเขาระบุว่างานทั้งหลายที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำนั้นเป็นงานของซาตาน อิสราเอลในสมัยโบราณเป็นสัญลักษณ์สำคัญสูงสุดของอิสราเอลสมัยใหม่ และอิสราเอลสมัยใหม่ก็ได้กระทำการเดียวกันนั่นเอง เพียงแต่กลับกัน พวกเขาทำงานของซาตาน (ความเชื่อแบบนอภศาสนา) และยกงานเหล่านั้นให้เป็นของพระคริสต์ การกบฏของอิสราเอลในสมัยโบราณรวมถึงการที่พวกเขาเลือกซาตานเป็นกษัตริย์ของตนด้วย

ฉะนั้น เมื่อปีลาตได้ยื่นคำนั้นแล้ว เขาจึงพาพระเยซูออกมา และนั่งบนบัลลังก์พิพากษา ณ สถานที่ซึ่งเรียกว่า ศาลาพิลาต แต่ในภาษาฮีบรูเรียกว่า กาบบาธา และวันนั้นเป็นวันเตรียมปัสกา เวลาประมาณชั่วโมงที่หก ปีลาตจึงกล่าวแก่พวกยิวว่า “ดูเถิด กษัตริย์ของท่านทั้งหลาย!” แต่พวกเขาร้องตะโกนว่า “เอาไปเสีย เอาไปเสีย ตรึงเขาไว้ที่กางเขน” ปีลาตกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “เราจะตรึงกษัตริย์ของท่านทั้งหลายที่กางเขนหรือ?” พวกปุโรหิตใหญ่ตอบว่า “พวกเราไม่มีกษัตริย์อื่นนอกจากซีซาร์” ฉะนั้น ปีลาตจึงมอบพระองค์แก่พวกเขาไปให้ถูกตรึงที่กางเขน แล้วพวกเขาก็รับพระเยซูไปและพาพระองค์ไป ยอห์น 19:13-16

ปีลาตเป็นผู้แทนของโรมนอภศาสนา และซีซาร์ไวท์ระบุว่ามังกรที่ถูกขับออกจากสวรรค์ในวิวรณ์บทที่สิบสองคือซาตาน แต่ในอีกนัยหนึ่ง มังกรนั้นก็คือโรมนอภศาสนาด้วย ฉะนั้น มังกรจึงถูกเป็นสัญลักษณ์ด้วย “เนื่องในดีย์” จุดจบแห่งการกบฏของอิสราเอลโบราณ เมื่อพวกเขาประกาศอย่างเปิดเผยว่า “เราไม่มีพระราชานอกจากซีซาร์” เป็นตัวแทนของคำประกาศต่อสาธารณะว่าพวกเขาเป็นไพร่ฟ้าของพระราชชาติของตน และพระราชชาติของพวกเขาคือซาตาน การกบฏต่อพระเจ้าในฐานะพระราชานั้นเริ่มต้นขึ้นในสมัยของซามูเอลผู้เผยพระวจนะ เมื่อพวกเขาปฏิเสธพระเจ้าในฐานะพระราชชาติของตน และเรียกร้องให้มีการตั้งกษัตริย์มนุษย์แก่พวกเขา

เพื่อพวกเขาจะได้เป็นเหมือนบรรดาประชาชาติอื่น ๆ

แล้วบรรดาผู้อาวุโสทั้งสี่ของอิสราเอลก็พร้อมใจกันมาหาซาμουเอลที่รามัท และกล่าวแก่ท่านว่า “ดูเถิด ท่านชราแล้ว และบุตรชายทั้งหลายของท่านมิได้ดำเนินในทางของท่าน บัดนี้ขอทรงตั้งกษัตริย์องค์หนึ่งให้เราทั้งหลาย เพื่อพิพากษาเราดังเช่นบรรดาประชาชาติทั้งหลาย” แต่ถ้อยคำนั้นไม่เป็นที่พอใจแก่ซาμουเอล เมื่อพวกเขาบอกว่า “ขอทรงตั้งกษัตริย์ให้เราทั้งหลายเพื่อพิพากษาเรา” และซาμουเอลได้อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์ตรัสแก่ซาμουเอลว่า “จงเชื่อฟังเสียงของประชาชนในทุกสิ่งที่เขาทั้งหลายกล่าวแก่เจ้า เพราะเขาทั้งหลายมิได้ปฏิเสธเจ้า แต่เขาทั้งหลายได้ปฏิเสธเรา เพื่อเราจะมีได้ครอบครองเหนือเขาทั้งหลาย ตามบรรดากิจการทั้งสิ้นซึ่งเขาทั้งหลายได้กระทำมาตั้งแต่วันที่เราพาพวกเขาขึ้นมาจากอียิปต์จนถึงทุกวันนี้ คือการที่เขาทั้งหลายได้ละทิ้งเรา และปรนนิบัติพระอื่น ๆ เขาทั้งหลายก็กระทำต่อเจ้าเช่นนั้นด้วย” 1 ซามูเอล 8:4-8

อิสราเอลในสมัยโบราณไม่เคยตระหนักเลยว่าพวกเขาได้ปฏิเสธพระเจ้า และว่าความปรารถนาของพวกเขาที่จะมีพระราชอาญาโลกนั้นจะดำเนินไปจนถึงขั้นที่พวกเขาตริ่งพระเมสสิยาห์บนกางเขน และเลือกซาตานเป็นกษัตริย์ของตน

การกบฏของพวกเขาถูกปิดบังจากสายตาของตนเองด้วยแนวคิดเรื่องความชอบธรรมในตนเองว่า ถึงแม้พวกเขาจะปฏิเสธพระเจ้า พวกเขาก็คงยังเป็นชนชาติที่ทรงเลือกสรรอยู่ เพราะท้ายที่สุดแล้ว พวกเขาให้เหตุผลว่า พระเจ้ายังคงทรงดำรงพันธกิจพยากรณ์อันบริสุทธิ์ไว้ แม้ภายหลังซาμουเอลแล้วก็ตาม

พวกเขาเข้าใจพันธกิจเชิงพยากรณ์ของบรรดาผู้เผยพระวจนะผิดไป โดยเชื่อว่าการมีผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า อยู่ท่ามกลางพวกเขานั้นพิสูจน์ว่าพวกเขาเป็นประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร พวกเขาเองไม่เห็นวาทนเองอยู่ห่างไกลจากพระเจ้า และว่าบรรดาผู้เผยพระวจนะกำลังพยายามนำพวกเขากลับมาหาพระเจ้า เพราะพวกเขาตีความการปฏิบัติงานของบรรดาผู้เผยพระวจนะว่าเป็นหลักฐานแห่งการทรงนำของพระเจ้า ทั้งนี้ แม้ว่าพวกเขาจะยังคงปฏิเสธข่าวสารทั้งปวงของบรรดาผู้เผยพระวจนะที่ได้ถูกส่งมายังพวกเขาอย่างต่อเนื่องก็ตาม การล่อลวงแบบเดียวกันนี้ได้เกิดขึ้นกับแอ็ดเวนติสม์ในปี 1863.

แอ็ดเวนติสม์ได้ปฏิเสธขบวนการซึ่งถูกรวบรวมขึ้นผ่านพันธกิจของวิลเลียม มิลเลอร์ และได้เลือกที่จะตั้งตนเป็นคริสตจักรที่จดทะเบียนตามกฎหมายในปีเดียวกันกับที่พวกเขาปฏิเสธข่าวสารเรื่อง “เจ็ดเวลา” ของโมเสส ซึ่งเอลียาห์ (วิลเลียม มิลเลอร์) เป็นผู้นำมาประกาศ ในปีเดียวกันนั้นเอง พวกเขาได้จัดทำแผนภูมิคำพยากรณ์ปลอมขึ้น ซึ่งไม่อาจอ่านได้อีกต่อไป และไม่อาจ “กล่าว” ได้อีกต่อไปตามที่ระบุไว้ในอาบาคูก 2 ข้อ 3 เพราะจำเป็นต้องมีเอกสารประกอบเพื่ออธิบาย แต่แผนภูมิของอาบาคูกนั้นสามารถอ่านได้ตามสภาพที่เป็นอยู่ จึงสามารถ “กล่าว” ได้

ลัทธิแอ็ดเวนติสต์ปฏิเสธที่จะกระทำการศึกษาตนเองใด ๆ เกี่ยวกับการตัดสินใจที่พวกเขาได้กระทำในปี 1863 เพราะท้ายที่สุดแล้ว พวกเขามีผู้เผยพระวจนะหญิงอยู่ท่ามกลางพวกเขา ซึ่งพิสูจน์ว่าพวกเขาเป็นชนกลุ่มที่เหลืออยู่ตามที่ระบุไว้ในพระธรรมวิวรณ์ ผู้ซึ่งมีพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ พวกเขาได้สำแดงจิตวิญญาณและทำที่แบบเดียวกับอิสราเอลโบราณ และการกบฏซึ่งเริ่มต้นขึ้นด้วยการปฏิเสธอัญมณีเม็ดแรกที่มิลเลอร์ค้นพบ ในที่สุดก็นำไปสู่การที่พวกเขาปฏิเสธการระบุของมิลเลอร์เกี่ยวกับอัญมณีแห่ง “สิ่งประจำวัน” ด้วยเช่นกัน

อิสราเอลสมัยใหม่ปฏิเสธความเข้าใจของมิลเลอร์เกี่ยวกับ “เครื่องบูชาประจำวัน” ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของโรมนอกศาสนา และในทางกลับกันก็เป็นสัญลักษณ์ของซาตาน แล้วอ้างว่า “เครื่องบูชาประจำวัน” เป็นสัญลักษณ์ของพระคริสต์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง

อิสราเอลสมัยใหม่ได้เลือกที่จะยอมรับสัญลักษณ์ของซาตานว่าเป็นสัญลักษณ์ของพระคริสต์ เช่นเดียวกับที่อิสราเอลโบราณได้ประกาศว่าพวกเขาไม่มีพระราชอาอินใดนอกจากซีซาร์ ผู้เป็นตัวแทนของโรมนอศศาสนา ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของซาตาน.

ในแง่ของการประยุกต์ใช้เชิงพยากรณ์

การเลือกเช่นนี้ย่อมหมายความว่าอิสราเอลสมัยใหม่จำเป็นต้องนิยามใหม่ดาเนียลบทที่เจ็ด แปด และเก้า ซึ่งเป็นบทต่าง ๆ ที่แม่น้ำอูโลเป็นภาพแทน และเป็นความรู้ที่เพิ่มพูนขึ้นในประวัติศาสตร์ของชาวมิลเลอไรต์ พวกเขาจำต้องเปลี่ยนบทเหล่านั้น เพราะบทที่แปดกล่าวอ้างถึง "กิลวัตรประจำวัน" โดยตรงถึงสามครั้ง

ด้วยถูกบีบบังคับโดยลำดับแห่งประวัติศาสตร์ ณ จุดที่นิมิตแห่งแม่น้ำอูโลถูกเปิดผนึก พวกมิลเลอไรต์จึงไม่อาจมองเห็นอาณาจักรฝ่ายโลกอื่นใดอีกก่อนที่พระคริสต์จะเสด็จกลับมาและทรงสถาปนาอาณาจักรนิรันดร์ของพระองค์ ดังที่ได้ทรงสำแดงไว้ในดาเนียลบทที่สอง เพราะฉะนั้น

พวกเขาจึงถือว่าอาณาจักรที่สี่คือโรมนั้นเป็นอาณาจักรเดียวที่มีอยู่สองลักษณะ

สองลักษณะนั้นได้รับการแทนไว้อย่างตรงไปตรงมาในดาเนียลบทที่เจ็ดและบทที่แปด

ดาเนียลชี้ให้เห็นว่านิมิตที่ท่านได้รับในบทที่แปดนั้นจะต้องเข้าใจโดยเชื่อมโยงกับนิมิตในบทที่เจ็ด

ในปีที่สามแห่งรัชกาลกษัตริย์เบลซัสซาร์ นิมิตหนึ่งได้ปรากฏแก่ข้าพเจ้า คือแก่ข้าพเจ้า ดาเนียล ภายหลังนิมิตนั้นซึ่งได้ปรากฏแก่ข้าพเจ้าครั้งแรก ดาเนียล 8:1

นิมิตที่ "ปรากฏแก่" ดาเนียล "ในครั้งแรก" นั้น คือนิมิตในบทที่เจ็ด

ในปีแรกแห่งรัชกาลเบลซัสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ดาเนียลได้มีความฝันและนิมิตต่าง ๆ

ในศิระของท่านเมื่อท่านอยู่บนที่นอน แล้วท่านจึงได้บันทึกความฝันนั้นไว้

และเล่าเนื้อความสำคัญของเรื่องนั้น ดาเนียล 7:1

นิมิตทั้งสองนี้เป็นภาพแทนของสองแ่งมุมแห่งอาณาจักรทั้งหลายในการพยากรณ์แห่งพระคัมภีร์ ซึ่งได้ถูกนำเสนอเป็นครั้งแรกแล้วในดาเนียลบทที่สอง อาณาจักรทั้งสี่ คือ บาบิโลน มีเดีย-เปอร์เซีย กรีก และโรม ถูกกล่าวซ้ำอีกในบทที่เจ็ด และจากนั้นอีกครั้งในบทที่แปด แต่มีการแยกความแตกต่างระหว่างองค์ประกอบทางการเมืองของอาณาจักรทั้งสี่กับองค์ประกอบทางศาสนาของอาณาจักรทั้งสี่ ในดาเนียลบทที่เจ็ด อาณาจักรทั้งหลายถูกแทนด้วยสัตว์ร้ายผู้ล่าเหยื่อ แต่ในบทที่แปด อาณาจักรเดียวกันนั้นถูกนำเสนอด้วยสัตว์แห่งสถานนมัสการ ดาเนียลปรารถนาจะเข้าใจนิมิตในบทที่เจ็ด และกาเบรียลได้มาหาเขาเพื่ออธิบาย

ส่วนข้าพเจ้า ดาเนียล จิตวิญญาณของข้าพเจ้าภายในกายของข้าพเจ้าก็เศร้าหมอง และนิมิตแห่งศิระของข้าพเจ้าก็กระทำให้ข้าพเจ้าว่าวุ่น ข้าพเจ้าได้เข้าไปใกล้ผู้หนึ่งในบรรดาผู้ที่ยืนอยู่ และถามผู้หนึ่งถึงความจริงแห่งสิ่งทั้งสินนี้ ดังนั้นเขาจึงบอกข้าพเจ้า และกระทำให้ข้าพเจ้ารู้คำอธิบายของสิ่งเหล่านั้น สัตว์ใหญ่เหล่านี้ ซึ่งมีสี่ตัวนั้น คือกษัตริย์สี่องค์ ซึ่งจะเกิดขึ้นจากแผ่นดินโลก แต่ธรรมิกชนขององค์ผู้สูงสุดจะได้รับราชอาณาจักร และครอบครองราชอาณาจักรนั้นเป็นนิตย์ คือเป็นนิตย์สืบไปชั่วกาลนาน ดาเนียล 7:15-18

ดาเนียลได้รับแจ้งว่า สัตว์ร้ายทั้งสี่นั้นคืออาณาจักรฝ่ายโลกสี่อาณาจักร

ซึ่งจะดำรงอยู่จนกว่าอาณาจักรนิรันดร์ของพระเจ้าจะได้รับการสถาปนาขึ้น สอดคล้องกับดาเนียลบทที่สอง

จะมีอาณาจักรฝ่ายโลกสี่อาณาจักรที่มาก่อนการเสด็จมาของอาณาจักรนิรันดร์ของพระเจ้า

ดังที่เห็นซึ่งถูกตัดออกมาจากภูเขาและแผ่เต็มแผ่นดินโลกในบทที่สองได้เป็นภาพแทนไว้

ซิสเตอร์ไวท์ได้นำความเข้าใจของชาวมิลเลอไรต์เกี่ยวกับอาณาจักรทั้งสี่นั้นไปไกลเกินกว่าความเข้าใจของชาวมิลเลอไรต์เอง เมื่อเธอกล่าวถึงสัตว์ร้ายที่ขึ้นจากแผ่นดินในวิวรรณ์บทที่สิบสาม

“ณ จุดนี้มีการนำสัญลักษณ์อีกประการหนึ่งเข้ามา ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าเห็นสัตว์อีกตัวหนึ่งขึ้นมาจากแผ่นดินโลก และมันมีเขาสองเขาเหมือนลูกแกะ’ ข้อ 11 ทั้งลักษณะปรากฏของสัตว์ตัวนี้และวิธีที่มันขึ้นมาจากพื้นดินว่าชาติซึ่งมันเป็นตัวแทนนั้นแตกต่างจากบรรดาชาติที่ได้เสนอไว้ภายใต้สัญลักษณ์ก่อนหน้านี้ อาณาจักรใหญ่ทั้งหลายที่ได้ครอบครองโลกนั้นถูกนำเสนอแก่ผู้เผยพระวจนะดาเนียลในรูปของสัตว์ร้าย เมื่อ ‘ลมทั้งสี่แห่งฟ้าสวรรค์พัดกระหน่ำทะเลใหญ่’ ดาเนียล 7:2 ในวิวรรณ์บทที่สิบเจ็ด ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้อธิบายว่าน่าจะหมายถึง ‘ชนชาติ มหาชน ประชาชาติ และภาษา’ วิวรรณ์ 17:15 ลมเป็นสัญลักษณ์ของการต่อสู้ขัดแย้ง ลมทั้งสี่แห่งฟ้าสวรรค์ที่พัดกระหน่ำทะเลใหญ่เป็นภาพแทนของเหตุการณ์อันน่าสะพรึงกลัวแห่งการพิชิตและการปฏิวัติ ซึ่งโดยเหตุการณ์เหล่านี้เองบรรดาอาณาจักรทั้งหลายจึงได้ขึ้นสู่อำนาจ” The Great Controversy, 439.

สัตว์ทั้งหลายเป็นสัญลักษณ์แห่งการพิชิตซึ่งได้สำเร็จลุล่วงเมื่อบรรดาราชอาณาจักรขึ้นสู่อำนาจ สัตว์ร้ายผู้ล่าในเชิงพยากรณ์ เป็นตัวแทนของอำนาจทางการเมือง ทางเศรษฐกิจ และทางทหารของราชอาณาจักรหนึ่ง ๆ ราชอาณาจักรเดียวกันที่ถูกนำเสนอไว้ในดาเนียล บทที่สองและบทที่เจ็ด ก็ถูกนำเสนออีกในบทที่แปดด้วย แต่ในที่นั้น ทั้งหมดล้วนเกี่ยวเนื่องกับองค์ประกอบที่มีที่มาจากสถานนมัสการของพระเจ้า และด้วยเหตุนี้ จึงเป็นตัวแทนขององค์ประกอบทางศาสนาของบรรดาราชอาณาจักร เพราะราชอาณาจักรเหล่านั้นล้วนเป็นการรวมกันของคริสตจักรกับรัฐ.

ในปีที่สามแห่งรัชกาลของกษัตริย์เบลซัสซาร์ นิมิตหนึ่งได้ปรากฏแก่ข้าพเจ้า คือแก่ข้าพเจ้า ดาเนียล ภายหลังนิมิตที่ได้ปรากฏแก่ข้าพเจ้าในครั้งแรกนั้น และข้าพเจ้าเห็นในนิมิต และต่อมาเมื่อข้าพเจ้าเห็นนั้น ข้าพเจ้าอยู่ที่เมืองซูซาน ในพระราชวัง ซึ่งอยู่ในมณฑลเอลาม และข้าพเจ้าเห็นในนิมิต และข้าพเจ้าอูริมแม่น้ำอูไล แล้วข้าพเจ้าเงยตาขึ้นมอง และดูเถิด มีแกะผู้ตัวหนึ่งยืนอยู่หน้าริมแม่น้ำนั้น มีเขาสองเขา และเขาทั้งสองนั้นสูง แต่เขาหนึ่งสูงกว่าอีกเขาหนึ่ง และเขาที่สูงกว่านั้นงอกขึ้นมาทีหลัง ข้าพเจ้าเห็นแกะผู้นั้นขวิดไปทางตะวันตก ทางเหนือ และทางใต้ จนไม่มีสัตว์ใดยืนต้านหน้ามันได้ และไม่มีผู้ใดช่วยให้พ้นจากมือของมันได้ แต่มันกระทำตามใจปรารถนาของมัน และทวีความยิ่งใหญ่ขึ้น และเมื่อข้าพเจ้ากำลังพิจารณาอยู่ ดูเถิด แพะผู้ตัวหนึ่งมาจากทิศตะวันตกเหนือพื้นพิภพทั้งสิ้น และเท้าของมันมีได้แตะพื้นดินเลย และแพะนั้นมีเขาเด่นเขาหนึ่งอยู่ระหว่างตาทั้งสองของมัน และมันมาถึงแกะผู้ที่มีเขาสองเขา ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นยืนอยู่หน้าริมแม่น้ำนั้น และวิ่งเข้าหามันด้วยความเดือดดาลแห่งกำลังของมัน และข้าพเจ้าเห็นมันเข้ามาใกล้แกะผู้นั้น และมันก็เดือดดาลต่อแกะผู้นั้น และเข้าชนแกะผู้ ทำให้เขาทั้งสองของมันหักไป และแกะผู้นั้นไม่มีกำลังที่ยืนต้านหน้ามันได้ แต่มันเหวี่ยงแกะผู้นั้นลงที่พื้นดิน และเหยียบย่ำมัน และไม่มีผู้ใดช่วยแกะผู้นั้นให้พ้นจากมือของมันได้ เหตุฉะนั้น แพะผู้จึงทวีความยิ่งใหญ่อย่างยิ่ง และเมื่อมันมีกำลังเข้มแข็ง เขาใหญ่ของมันก็หักไป และมีเขาเด่นอีกสี่เขางอกขึ้นมาแทนที่ มุ่งไปยังลมทั้งสี่แห่งฟ้าสวรรค์ ดาเนียล 8:1-8

บทที่แปดเริ่มต้นด้วยการที่ดาเนียลยืนยันว่า ในขณะนั้นเขายังคงมีชีวิตอยู่ภายในประวัติศาสตร์ของอาณาจักรแรกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ (บาบิโลน) แต่นิมิตของเขามีได้ระบุสัญลักษณ์ใดที่ใช้แทนบาบิโลน เพราะนิมิตเริ่มต้นด้วยแกะผู้ซึ่งเป็นตัวแทนของอาณาจักรฝ่ายโลกที่สอง คือ มีเดีย-เปอร์เซีย การไม่มีสัญลักษณ์ของบาบิโลนนั้นเป็นไปโดยเจตนา เพราะลักษณะสำคัญประการหนึ่งของบาบิโลนคือการที่มันเป็นตัวแทนของอาณาจักรที่ถูกถอดถอนออกไป และภายหลังได้รับการฟื้นคืน ดังที่แสดงไว้โดย “เจ็ดวาระ” ที่บัญญัติในสซาร์ดำรงชีวิตดุจสัตว์เดียรัจฉาน ในระหว่าง “เจ็ดวาระ” นั้น องค์ประกอบหนึ่งของบาบิโลนฝ่ายจิตวิญญาณ (ตำแหน่งสันตะปาปา) ได้รับการเป็นตัวแทน

เพราะตำแหน่งสันตะปาปาคืออาณาจักรที่ถูกลืมนับเป็นเวลาสิบเจ็ดสิบปีเชิงสัญลักษณ์ ซึ่งในช่วงเวลานั้นนางได้รับบาดเจ็บถึงตาย ข้อเท็จจริงที่ว่าดาเนียลระบุว่าเขาได้รับนิมิตนี้ "ในปีที่สามแห่งรัชกาลกษัตริย์เบลซัสซาร์"

ซึ่งให้เห็นว่าบาบิโลนเป็นอาณาจักรที่มาก่อนอาณาจักรที่สองคือมีเดีย-เปอร์เซีย แต่ก็เน้นย้ำบาบิโลนในฐานะอาณาจักรที่ซ่อนเร้น หรืออาณาจักรที่ถูกลืมนับ ซึ่งถูกลืมนับไปในสมัยของกษัตริย์องค์หนึ่ง

สัตว์ทั้งหลายในบหที่แปดมิใช่สัตว์ร้าย แต่เป็นสัตว์ที่ใช้เป็นเครื่องถวายบูชาในพิธีปรนนิบัติแห่งสถานนมัสการ อาณาจักรที่สี่ได้รับการพรรณนาว่าเป็น "เขาเล็ก ๆ" มิใช่เป็นสัตว์ แต่เขานั้นเป็นส่วนหนึ่งของสถานนมัสการของพระเจ้า เพราะแท่นบูชาในสถานนมัสการของพระเจ้ามีเขาเป็นส่วนหนึ่งของรูปแบบการออกแบบนั้น

อาณาจักรทั้งสี่แห่งคำพยากรณ์มิได้เพียงถูกดาเนียลนำเสนอด้วยถ้อยคำที่เกี่ยวข้องกับสถานนมัสการเท่านั้น แต่บรรยายของบหที่แปดประกอบด้วยถ้อยคำหลายคำที่สืบเนื่องโดยตรงจากพิธีปรนนิบัติในสถานนมัสการของพระเจ้าอีกด้วย เนื้อเรื่องในบหที่แปดถูกนำเสนอด้วยคำภาษาฮีบรูที่ดึงมาจากพิธีปรนนิบัติในสถานนมัสการ และยิ่งกว่านั้น การกระทำแห่งการถวายเครื่องบูชาในการปรนนิบัติของสถานนมัสการยังถูกวางแทรกไว้ภายในโครงสร้างของบหที่แปดด้วย ข้อเท็จจริงที่ว่าดาเนียลลงใจเชื่อมโยงบหที่เจ็ดและบหที่แปดเข้าด้วยกัน เปิดโอกาสให้ผู้ที่ปรารถนาจะเห็นเข้าใจได้ว่า บหที่เจ็ดกำลังระบุถึงการปกครองฝ่ายรัฐของอาณาจักรทั้งหลายในคำพยากรณ์แห่งพระคัมภีร์ และบหที่แปดกำลังระบุถึงการปกครองฝ่ายศาสนจักรของอาณาจักรทั้งหลายในคำพยากรณ์แห่งพระคัมภีร์

คริสตศาสนานิกายแอ๊ดเวนตีสได้ถูกบีบบังคับให้ปกปิดข้อเท็จจริงนี้ด้วยนิยายเท็จของซาตาน เพราะการยอมรับความจริงข้อนี้เผยให้เห็นว่าอัญมณีแห่งความจริงของมิลเลอร์นั้นเป็นไปตามที่พระเจ้าทรงออกแบบไว้อย่างแท้จริง การที่พวกเขาปฏิเสธความเข้าใจของมิลเลอร์เกี่ยวกับ "เครื่องบูชาประจำวัน" ถูกสื่อให้เห็นว่าเป็นการอ้างว่า "พระเจ้าไม่มีความเข้าใจ" เพราะพวกเขาอ้างว่าเมื่อพระเจ้าประทานโครงสร้างนั้นแก่มิลเลอร์ (ผ่านพันธกิจของทูตสวรรค์บรูซ) โครงร่างนั้นก็ไม่ถูกต้อง.

แท้จริงการกลับตาลปัตรของเจ้าจะถูกนับเสมือนดินเหนียวของช่างปั้นหม้อ เพราะสิ่งที่ถูกสร้างจะกล่าวถึงผู้ที่สร้างมันว่า "เรามีได้สร้างข้าพเจ้า" กระนั้นหรือ? หรือสิ่งที่ถูกปั้นแต่งจะกล่าวถึงผู้ที่ปั้นแต่งมันว่า "เขาไม่มีความเข้าใจ" กระนั้นหรือ? อิสยาห์ 29:16

โครงสร้างของมิลเลอร์คือกรอบคำพยากรณ์ที่เขาได้ตระหนักและนำมาใช้ แต่ตั้งแต่ปี 1863 เป็นต้นมา ลัทธิแอ๊ดเวนตีสได้หันกลับไปสู่การประยุกต์ใช้ทางเทววิทยาของโปรเตสแตนต์ผู้เสื่อมถอยและคาทอลิก เพื่อปกปิดอัญมณีแห่งความฝันของมิลเลอร์ ลัทธิแอ๊ดเวนตีสตัวยอมรับกรอบอันเท็จ (สิ่งที่ถูกใส่กรอบไว้) เพื่อจะปฏิเสธผลงาน และทั้งผู้ทรงสร้างผลงานนั้นด้วย ในการกระทำเช่นนั้น พวกเขาอ้างว่าผู้ทรงสร้างผลงานนั้นปราศจากความเข้าใจ การปฏิเสธกรอบนั้น เป็นการปฏิเสธการเพิ่มพูนแห่งความรู้ซึ่งถูกเปิดเผยในปี 1798 และยังคงเป็นเช่นนั้นอยู่ บรรดาผู้ที่ปฏิเสธการเพิ่มพูนแห่งความรู้ ย่อมปฏิเสธผลงานและผู้ทรงสร้างผลงานนั้น และในถ้อยคำของดาเนียล พวกเขา คือ "คนอธรรม"

คนเป็นอันมากจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ และทำให้ชาวสะอาด และถูกทดลอง; แต่คนอธรรมจะกระทำความอธรรมต่อไป และไม่มีผู้ใดในบรรดาคนอธรรมจะเข้าใจ; แต่คนมีปัญญาจะเข้าใจ ดาเนียล 12:10

“คนธรรมจะกระทำความอธรรม” ดังนั้นจึงชี้ให้เห็นถึงการปฏิเสธความจริงอย่างต่อเนื่องและทวีความรุนแรงขึ้น การที่คนธรรมปฏิเสธการยอมรับความเข้าใจนั้นคือการปฏิเสธพระเจ้า และในทางกลับกัน พระเจ้าทรงปฏิเสธคนธรรมเพราะการปฏิเสธที่พวกเขาพยายามกระทำให้สำเร็จด้วยกรอบความเข้าใจอันเป็นของปลอม

ประชากรของเราถูกทำลายเพราะขาดความรู้ เนื่องจากเจ้าปฏิเสธความรู้ เราก็จะปฏิเสธเจ้าเช่นกัน เพื่อเจ้าจะมีได้เป็นปุโรหิตสำหรับเรา เพราะเจ้าได้ลืมนพระบัญญัติแห่งพระเจ้าของเรา เจ้าจะลืมนบุตรทั้งหลายของเจ้าด้วย โยเซยา 4:6

ประชากรของพระเจ้า ผู้ซึ่งเป็น “ปุโรหิต” ของพระเจ้าตั้งแต่ปี 1844 จนถึงปี 1863 ได้ถูกทรงทอดทิ้งเนื่องจากการขาด “ความรู้” ซึ่งได้เพิ่มพูนขึ้นผ่านทางพันธกิจของวิลเลียม มิลเลอร์ เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องพิจารณาบริบทของข้อหกในพระธรรมโยเซยา เพราะบริบทนั้นชี้ให้เห็นถึงการกบฏต่อความจริงที่ทวีความรุนแรงขึ้น ซึ่งถูกแทนด้วยคำว่า “ความรู้”

จงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์เกิด โอ บรรดาชนชาติอิสราเอล เพราะพระยาห์เวห์ทรงมีคดีกับชาวแผ่นดินนี้ ด้วยว่าในแผ่นดินนี้ไม่มีความจริง ไม่มีความเมตตา และไม่มีความรู้จักพระเจ้า มีแต่การสาบาน การมุสา การฆ่า การลักขโมย และการล่วงประเวณี เขาทั้งหลายทำความชั่วจนล้นออกไป และโลหิตก็แตะต้องโลหิต เพราะฉะนั้นแผ่นดินจะไว้ทุกข์ และทุกคนที่อาศัยอยู่ในนั้นจะอ่อนแรงลง ทั้งสัตว์ป่าในทุ่งนา ทั้งนกในอากาศ เออ แม้แต่ปลาในทะเลก็จะถูกเอาไปเสีย ถึงกระนั้นก็อย่าให้ผู้ใดโต้เถียง หรือกล่าวโทษผู้อื่นเลย เพราะชนชาติของเจ้าเป็นอย่างคนที่โต้เถียงกับปุโรหิต เพราะฉะนั้นเจ้าจะล้มนลงในเวลากลางวัน และผู้พยากรณ์ก็จะล้มนลงพร้อมกับเจ้าในเวลากลางคืน และเราจะทำลายมารดาของเจ้า ชนชาติของเราถูกทำลายเพราะขาดความรู้ เพราะเจ้าปฏิเสธความรู้ เราก็จะปฏิเสธเจ้าเช่นกัน เพื่อเจ้าจะมีได้เป็นปุโรหิตสำหรับเรา เมื่อเจ้าได้ลืมนพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของเรา เจ้าจะล้มนลูกหลานของเจ้าด้วย เมื่อพวกเขาทวีมากขึ้น เขาก็ยังทำบาปต่อเรา ดังนั้นเราจะเปลี่ยนสง่าราศีของเขาให้เป็นความอับอาย เขาทั้งหลายกินบาปของชนชาติของเขา และตั้งใจอยู่กับความชั่วช้าของพวกเขา และจะเป็นดังประชาชน ฉนใด ปุโรหิตก็ฉนนั้น และเราจะลงโทษเขาทั้งหลายตามทางของเขา และตอบแทนแก่เขาตามการกระทำของเขา เพราะเขาทั้งหลายจะกิน แต่จะไม่อิ่ม จะเล่นซู้ แต่จะไม่ทวีจำนวน เพราะเขาได้ละทิ้งการใส่ใจต่อพระยาห์เวห์

การล่วงประเวณีและเหล่าองุ่นและน้ำองุ่นใหม่ซึ่งเอาใจไปเสีย ชนชาติของเราขอคำปรึกษาจากรูปเคารพไม้ของตน และไม่เท่าของเขาก็สำแดงแก่เขา เพราะวิญญาณแห่งการล่วงประเวณีได้กระทำให้เขาหลงผิด และเขาทั้งหลายได้ออกไปล่วงประเวณีจากพระเจ้าของตน เขาทั้งหลายถวายสัตวบูชาบนยอดภูเขา และเผาเครื่องหอมบนเนินเขา ใต้ต้นโอ๊ก ต้นป้อปลาร์ และต้นเอลม์ เพราะร่มเงาของมัน ฉนนั้นบุตรสาวของเจ้าทั้งหลายจะล่วงประเวณี และคู่สมรสของเจ้าทั้งหลายจะล่วงละเมิดผ้าเมีย เราจะไม่ลงโทษบุตรสาวของเจ้าเมื่อพวกนางล่วงประเวณี หรือคู่สมรสของเจ้าเมื่อพวกนางล่วงละเมิดผ้าเมีย เพราะพวกผู้ชายเองได้แยกตัวไปอยู่กับหญิงโสเภณี และพวกเขาถวายเครื่องบูชากับหญิงแพศยา ฉนนั้นประชาชนที่ไม่เข้าใจจะล้มนลง แม้เจ้า อิสราเอล จะเล่นบทหญิงแพศยา ก็อย่าให้ยูดาห์กระทำบาป และอย่าเข้าไปยังกิลาท หรือขึ้นไปยังเบธอาเวน หรือปฏิญาณว่า “พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่” เพราะอิสราเอลคือถ้อยหลังเหมือนแม่วัวที่คือถ้อยหลัง บัดนี้พระยาห์เวห์จะทรงเสียดูพวกเขาเหมือนลูกแกะในที่กว้างขวาง เอฟราอิมผูกพันอยู่กับรูปเคารพ ปลอญเขาไว้เกิด เครื่องดื่มของพวกเขาบูดเสียแล้ว พวกเขาล่วงประเวณีอย่างต่อเนื่อง ผู้ครอบครองของนางรักความอับยศด้วยคำว่า “จงให้มา” ลมได้ห่อหุ้มนางไว้ด้วยปีกของมัน และพวกเขาจะอับอายเพราะเครื่องสัตวบูชาของตน โยเซยา 4:1-19

คำเตือนของไอเซยาชื่อว่า “พระเยโฮวาห์ทรงมีคดีความกับชาวแผ่นดินนั้น เพราะในแผ่นดินไม่มีความจริง ไม่มีความเมตตา และไม่มีความรู้เรื่องพระเจ้า” แอ็ดเวนติสม์คือประชากรของพระเจ้าในวาระสุดท้าย ในวันที่ชายผู้ถือแปรงปิดผนึกเข้าไปในห้องของมิลเลอร์ แอ็ดเวนติสม์ รวมทั้งประชาชน ปุโรหิต และผู้เผยพระวจนะ “ซึ่งไม่เข้าใจจะล้มลง” เพราะพวกเขา “ผูกพันอยู่กับรูปเคารพ” รูปเคารพของพวกเขาคือหลักคำสอนเทียมเท็จของตน ซึ่งชักชวนเข้าไปในโครงสร้างเทียมเท็จ.

การกบฏซึ่งเป็นภาพแทนโดยการปฏิเสธความรู้ที่เพิ่มขึ้นนั้น เป็นการทวีความรุนแรงของการกบฏอย่างต่อเนื่อง จนถึงจุดที่เวลาทดลองใจของพวกเขาสิ้นสุดลง พร้อมกับคำประกาศว่าพวกเขาได้เข้าร่วมกับหลักคำสอนอันเป็นของปลอมซึ่งถูกกวาดออกไปจากห้องของมิลเลอร์ การกบฏของพวกเขาก็ถูกสำแดงให้เห็นเป็นภาพแทนโดยการกระทำการล่วงประเวณีฝ่ายจิตวิญญาณอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ปี 1863 เป็นต้นไปจนถึงการสิ้นสุดแห่งเวลาทดลองใจ พวกเขาถูกกบฏอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งถูกคายออกจากพระโอษฐ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

การกบฏด้วยการปฏิเสธความรู้นั้น ได้ถูกแสดงให้เห็นโดยการที่พวกเขา “ล่วงประเวณีอยู่นิ่งเฉย” และแม้มีใช้คำภาษาฮีบรูคำเดียวกัน แต่ความหมายนั้นก็เป็นอย่างเดียวกับคำภาษาฮีบรูว่า “tamid” ซึ่งหมายถึง “ต่อเนื่องอยู่เสมอ” และคำนี้ได้รับการแปลว่า “กิจวัตรประจำวัน” ในพระธรรมดาเนียล

เราจะศึกษาต่อเกี่ยวกับอาณาจักรทั้งสี่แห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ในบทความถัดไป

“แล้วข้าพเจ้าได้เห็นเกี่ยวกับ ‘Daily’ ว่า คำว่า ‘sacrifice’

นั้นเป็นคำที่มนุษย์เพิ่มเติมเข้าไปด้วยสติปัญญาของตน และมีได้เป็นส่วนหนึ่งของตัวบท; และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานความเข้าใจอันถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องนี้แก่บรรดาผู้ที่ประกาศเสียงร้องเรื่องโหม่งแห่งการพิพากษา เมื่อมีความเป็นเอกภาพอยู่ ก่อนปี 1844

เกือบทุกคนล้วนเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเข้าใจอันถูกต้องเกี่ยวกับ ‘Daily;’ แต่ตั้งแต่ปี 1844

เป็นต้นมา ในท่ามกลางความสับสน ได้มีการยึดถือพระคัมภีร์อื่น ๆ

และความมืดกับความสับสนก็ได้ติดตามมา” Review and Herald, November 1, 1850.